

המשתתפים בחוברת

איתמר אבן־זוהר, בן 22, מוכר לקוראי „קשת“ כמתרגם (ר' המחזה היפאני, „אהבתו של טוֹוֹרוֹ“ לקן קיצוץ, בחוברת ו', „שיר אָבל“ מאת הסיני ון־יי־טו, בחוברת ז'). פירסם גם סיפורים משלו בעתונות היומית והשתתף, ברשימות שונות ובתרגומים מן הספרות העברית, בעתונים ספרותיים אספראנטיים (דווקה!). הוא השלים באחרונה תרגום של יצירת־המופת הפינית, „שבעה אחים“, לאלקסיס קיוי. עמוס אטינגר, בן 25, הוא פזמונאי פורה, הידוע היטב למאזני „קול ישראל“ ו„גלי צה״ל“ ולשוחרי הבימה ה„קלה“. רפאל אַסטר־אדה הוא משורר מקסיקאי (1887–1937) שהניח אחריו ארבעה קבצי־שירה חשובים. כרוב המשוררים הנודעים באמריקה הלטינית, שימש בשירות ממשלתי, ולאחר שהיה מנהל הגנזך לדיפלומטיה ולהיסטוריה כיהן בתפקיד מיניסטר־המדענה (1930) ושגריר בספרד (1932). המשורר הארגנטיני ח'ורח'ה לואיס בורח'ס, יליד 1900, היה בשנות ה־20 מן הבולטים במחדשיה ומסעיריה של שירת ארצו. בתוך השאר תירגם מכתביהם של ז'יד, קפקא, פוקנר ווירגיניו וולף. „ידיד משפחה“ הוא כעין המשך, או השלמה, לשני סיפורים קצרים אחרים של הדה בושם שהופיעו ב„קשת“ קודם לכן (חבורות ב, ו). גבריאל בן־שֶׁמֶחון, המוכר אף הוא לקוראינו, זכה לא מכבר, עם עוד שלושה משוררים צעירים, בפרס־אנה־פראנק ליצירה מקורית מטעם הקרן האמריקאית לתרבות. אורי ברנשטיין, מעורכי כתב־העת „עכשיו“, הדפיס כבר משיריו ב„קשת“. ניקולאס גיליין, מגדולי משורריה של קובה (יליד 1904), ממוצא אפריקאי וספרדי, הוא ראשה של האסכולה „האפרו־קובאנית“ בשירה. בזכותו, בעיקר, נכנס ה„סון“, השיר העממי הקובאני המקומי, לספרות והפולקלור האפריקאי. שעודו מהלך באיים האנטיליים, נעשה מקובל כחומר ליצירה אמנותית. מתוך הכרה מרקסיסטית ביקש לו צורות־ביטוי עממיות כדי להגיע אל ציבור גדול ככל האפשר. רוג'דה־קרואליו (1893–1935), המשורר הברזילי, מחברם של ששה קבצי־שירה, פעל מגיל 21 בשירותו של מיניסטריון־החוץ. רוב שנותיו גם השתתף בעתונות של ברזיל, צרפת וצפון־אמריקה. אורסולה וסרמן, העתונאית למודת־המסעות, עשתה שנים אחדות בארגנטינה והרבתה לכתוב על ארצות אמריקה הדרומית. ב„קשת“ ו' נדפסה מפרי־עטה מסה על „איכל ותמורה חברתית“. ויסנטה ח'רזאסי, מטובי המשוררים והמסאים של ונצואלה מולדתו (יליד 1913), בן למהגרים איטלקים, הוא עכשיו שגרירה של ארצו בישראל ומושב בירושלים. „אבי, המהגר“ הוא שיר־פתיחה למחזור הקרוי בשם זה ומובא בקובץ־שיריו „אנתולוגיה שירית“ (1956). היצירות שמדגים בחוברת זו הצייר הירושלמי הנודע, משה טמיר, בוצעו על־ידו בשיקאגו ב־1960. מאז הוזמנה אצלו שורה של ציור־קיר על נושאים מיתולוגיים בפאריז. ז'קלין כהנוב משלימה הפעם שורה של „תחריטים פריזאיים“ משנות 1953/4. שלמה לאופר עושה את צעדיו הראשונים בשירה. פנחס לפיד, יליד קנדה, שירת בבוויגדה באיטליה, מקום ש„גילה“ את הכפר הקטן סן־ניקטרו, שיושביו הקתולים המאמינים התגיירו ברובם ועקרו מאז למדינת־ישראל. לאחר שירות בצה״ל נכנס, ב־1952, לשירות־החוץ הישראלי ובשנים 1958–60 שימש בשגרירות בריו־דה־ז'אניירו. בוריות בלתי־רגילה רכש לו את שפת הארץ, והוא הדיפלומט הנור היחיד בהיסטוריה של ברזיל שבתקופת שירותו בה פירסם רומן

בפורטוגיזית, שנעשה שם „רב־מכו“: שם הרומן — „המזמרה“. לואיס מוניוס מאריין, בן ה־62, הוא בנו של לואיס מוניוס ריברה, „ג'ורג' וושינגטון של פוארטו־ריקו“. לאחר שהתמסר להעלאת רמת החיים והתרבות של בני־ארצו. נעשה מנהיג המפלגה הדמוקרטית־העממית ונשיא הסינט — וכיום הריהו נשיאה של הארץ, האיש שבשמו קשור „הפלא של פוארטו־ריקו“, פלא התנערות והתקדמות של אוכלוסייה קטנה, דלה ונבערת. היו מקדיארימיד השישי הוא אולי גדול משורריה של סקוטלנד, הסקוטיים בלשון וברוח כאחד, במאה הזו, שקרא למין רנסנס תרבות־פרולטרי של מולדתו. השיר „הו מי קדם לי כאן, ריבה“ הוא קטע מן הפואמה „שיכור מביט בחוץ“. סלואדור גובו הוא מן הדמויות המרכזיות בשירה המקסיקאית של ימינו. המאמר על מרק שאגאל לקוח מעזבונו של המנוח ד"ר אריך נוימן, הפסיכולוג היונגיסטי הגדול, הנערץ על יודעיו ותלמידיו, שנפטר בתל־אביב באוקטובר שעבר. יצירתו המדעית הענפה עשתה לו שם בארצות־חוץ. בעברית דומה שלא פירסם מדבריו כלל, להוציא את המסה על „האמנות והומן“ בחוברת הראשונה של „קשת“. פאבלו נרודה (שמו האמיתי: נפתלי ריקארדו ראייס), המשורר הצ'יליאני השמאלי בן ה־56, ידוע במידת־מה גם לקוראי עברית. מכל־מקום, עדיין הוא אחד השמות המנסרים ביותר בעולם השירה הלטינו־אמריקאית. „המשתה“ הוא סיפור שבארגנטינה זיכה לא מכבר בפרס ספרותי חשוב את מחברו, ויקטור סאיס, יליד ספרד, שב־1949 עזב את ארצו והצהיר את האוקיגוס, ומאו הרבה במסעות באמריקה הלטינית והתבלט כאחד מטובי מספריה הצעירים. „האשה והחיצונים“ הוא סיפור שעדיין לא הכלילן שמואל יוסף עגנון אף באחד מכרכי כתביו המקובצים. הוא נדפס בראשונה לפני כשלושים שנה, ב„מאזניים“ של הימים ההם, והוכנסו בו עתה כמה שינויי־נוסח. אבי עתניאל הוא מספר צעיר מאד, היושב עתה בפאריז. „יד ענוגה“ הוא כמעט פירסומו הראשון. אוקטאביו פאס, משורר ודיפלומט מקסיקאי (ליד 1914), הוא כיום נציגה של ארצו בפאריז, ולפני כן ייצג אותה באיטליה, יפאן והודו ובא"ם. פירסם הרבה קבצי שירה (האחרון בהם הופיע ב־1958). „יום המתים“ הוא פרק מחיבור מקיף שלו, El labirinto de la soledad („מבוך הבדידות“, 1950), שהוא מפתח להבנת חייה של מקסיקו. נטיס ריזואן מסיים בחוברת זו את מסתו על אפן־לדון, „הפילוסוף הראשון של ההיסטוריה“. טוביה ריבנר נמנה אף הוא על הזוכים בפרס־אנה־פראנק. אשר רייך מפרסם כאן מביפורי עטו. „עיר זרה“, קובץ־שירים ראשון לרנה שני, עומד להופיע בהוצאת „עם עובד“. ג'דעון תלפוז זכור לקוראינו מסיפורו בחוברת ח'.

יצפרייר הוא שצילם את יצירותיהם של גיורה נובק, מתי¹בסיס, אביבה אורי ורקישו ברנאר המובאות בחוברת זו. תמונתו של בסיס היא מאלו שהוצגו בתערוכתו האחרונה בת"א. „ההדבקה“ של רקישו ברנאר זכורה ודאי לרבים מן התערוכה של הציור הצרפתי המודרני, העוברת עתה בערי הארץ. קוֹבַאס הוא צייר מקסיקאי מחונן ביותר בן 27, שיצירותיו כבר הוצגו לרוב בצרפת, ארה"ב ואמריקה הלטינית. פואצ'קו היא מטובי הציירים הצעירים של בוליביה.

תרגום השירים הלטינו־אמריקאיים בחוברת זו נעשה על־ידי צוות שראשי־התיבות של חבריו ב. מגין.